

JEDNA

Quint Erickson má zpoždění.
Zase.

Nemělo by mě to překvapovat. Nepřekvapuje mě to. Víc bych se divila, kdyby opravdu aspoň jednou přišel včas. Ale vážně? Dneska? *Zrovna dnes?*

Sedím na židli, celá vřu a prsty bubnuju do prezentační desky, kterou mám před sebou složenou na laboratorním stole. Pozornost dělím mezi sledování hodin nade dveřmi a mlčenlivé opakování slov, která jsem se celý týden učila nazpaměť.

Naše pláže a pobřežní vody jsou domovem mnoha pozoruhodných druhů. Ryb, savců, mořských želv a...

„Žraloci,“ řekne Maya Livingstoneová před tabulí, „byli kvůli hollywoodským filmům po mnoho desetiletí demonizováni. Nejsou to ta monstra, jaká z nich lidé dělají.“

„A navíc,“ dodává její laboratorní partner Ezra Kent, „kdo tu jí koho? Tím myslím, věděli jste, že lidi doopravdy jedí žraloky?“

Maya se na něj zamračeně podívá. „Hlavně jejich ploutve, aby bylo jasno.“

„Přesně tak. Dělají z nich polévku,“ pokračuje Ezra. „Polévka ze žraločích ploutví je náramná delikatesa, protože jsou zároveň vláčné i křupavé. Zkuste si to představit. Já bych ji teda rozhodně vyzkoušel.“

Někteří spolužáci předstírají, že se jim zvedá žaludek, i když je jasné, že přesně tuhle reakci z nich chtěl Ezra dostat. Většina lidí mu říká EZ jako „easy“ a já si dřív myslela, že je to odkaz na jeho četné sexuální eskapády, ale

teď bych řekla, že je to kvůli jeho šaškování. Učitelé už zjistili, že za žádnou cenu nesmí sedět v lavici s Quintem.

„Popojedem,“ pokračuje Maya, aby přešla zase k věci. Začne popisovat strašné metody, jak lovci chytají žraloky, uříznou jim ploutve a pak je hodí zpátky do vody. Bez ploutví se žraloci potopí na dno oceánu a buď se udusí, nebo je zaživa sežerou jiní predátoři.

Celá třída se šklebí.

„A pak z nich uvaří polívku,“ dodá Ezra, kdyby to předtím náhodou někomu uniklo.

Uběhne další minuta. Koušu se do koutku a snažím se uklidnit rozhašené nervy. V hlavě se mi rozezní zase ta rozčilená tiráda, letos asi už pomilionté.

Quint. Erickson. Je. Úplně. Nejhorší.

Ještě jsem mu to včera připomínala. Nezapomeň, Quinte, zítra máme velkou prezentaci. Přineseš report. Pomůžeš mi s úvodem. Tak prosím, pro lásku ke všem dobrým a správným věcem na tomto světě, nepřiď pozdě.

Jeho odpověď?

Pokrčení rameny.

Jsem v jednom kole, Prudence, ale budu se snažit.

Jasně. Protože v úterý před půl devátou ráno má strašně moc práce.

Vím, že úvod zvládnou sama. Přece jen jsem si ho bez něj nacvičovala. Ale měl nám přinést papíry. Papíry, do kterých může zbytek třídy civět, když budeme mluvit. Papíry, díky nimž se jejich znužené oči bez zájmu nebudou upírat na mě.

Třída vlašně zatleská a já se proberu. Spojím ruce, jednou dvakrát tlesknou a spustím je zpátky na stůl. Maya s Ezrou sbalí svou prezentační tabuli. Mrknu na Juda v první řadě, ale vidím jenom temeno jeho hlavy a vím, že z Mayi nespustil oči, co si stoupla před tabuli, a nepřestane ji pozorovat, dokud si nesesedne na své místo a on se bude muset začít dívat jinam, aby si někdo nevšiml, že na ni zírám. Mám bráchu moc ráda, ale do Mayi Livingstoneové je zabouchnutý už od páté třídy a – jestli mám být upřímná – začíná už působit docela zoufale.

Soucítím s ním. Opravdu. Koneckonců je to *Maya Livingstoneová*. Prakticky všichni z druháku jsou do ní zamilovaní. Ale taky znám bráchu. Ten nikdy nesebere odvalu někam ji pozvat.

Takže je zoufalý.

Chudák.

Ale *já* jsem taky chudák. Maya s Ezrou si sedají na svá místa a po Quintovi pořad není nikde ani stopy. Ani stopy po dokumentech, které měl přinést.

V záchvěvu zoufalství vylovím z tašky červenou rtěnku a rychle si nanesu novou vrstvu, kdyby se náhodou ta ranní začala stírat. Nerada se moc maluju, ale výrazná rtěnka mi okamžitě dodá sebevědomí. Je to moje brnění. Moje zbraň.

Zvládneš to, říkám si v duchu. Nepotřebuješ Quintu.

Srdce mi začne bušit. Dech se mi zrychlí. Strčím rtěnku zpátky do tašky a popadnu kartičky s poznámkami, i když je asi nebudu potřebovat. Mockerát jsem si to trénovala, o biotopech a environmentalismu mluvím i ze spánku. Ale pokud je budu mít v ruce, pomůžou mi uklidnit rozjitřené nervy.

Aspoň si to myslím. Doufám.

Jenže pak mě přepadne panika, že se mi pod zpcenýma rukama rozpije inkoust a kartičky nepůjdou přečíst, a zase mám nervy na pochodu.

„A tím se dostáváme k poslední letošní prezentaci,“ řekne pan Chavez a skoro lítostivě se na mě podívá. „Mrzí mě to, Prudence. Zdržovali jsme to, jak se jen dalo. Možná se Quint stihne připojit, než skončí.“

Přinutím se k úsměvu. „To je v pořádku. Stejně jsem měla většinu přednášky na starosti já.“

Vůbec to není v pořádku. Ale teď se s tím nedá nic dělat.

Pomaloučku vstanu, strčím si zápisky do kapsy, popadnu prezentační tabuli a tašku s bonusovými materiály. Ruce se mi třesou. Zastavím se na tak dlouho, abych zhluboka vydechla, pevně zavřu oči a opakuju si refrén, který si vždycky říkám, když musím mluvit nebo vystupovat před lidmi.

Je to jenom deset minut tvého života, Prudence, a pak bude po všem a ty se můžeš posunout dál. Jenom deset minut. To dáš.

Otevřu oči, narovná se a vyrazím před třídu.

Ve vystupování před publikem zase tak hrozná nejsem, naopak si myslím, že mi to docela jde, když už jednou začnu. Vím, jak pracovat s hlasem, aby mě všichni slyšeli. Vždycky si to předem natrénuju tolikrát, abych se nepřepřekávala, až je mi z toho zle; a taky se snažím mluvit živě a zábavně.

Ale ty okamžiky před samotným začátkem jsou hrozné. Vždycky jsem přesvědčená o tom, že se něco pokazí. Že se mi to vypaří z hlavy a na všechno zapomenu. Že se začnu potit. Že celá zrudnu. Že omdlím.

Ale když se do toho pustím, už jsem většinou v pohodě. Jenom musím začít... A pak, než si toho vůbec všimnu, je po všem. A nakonec uslyším to, co vždycky: *Panečku, Prudence. Ty jsi přirozená mluvčí. Umíš skvěle prezentovat. Pěkná práce.*

Slova, která utiší mou vyděšenou duši.

Tohle tedy říkají moji učitelé. Studenti se málokdy obtěžují věnovat mi nějakou pozornost.

Což mi ani v nejmenším nevadí.

Zabere mi jen pár sekund postavit a srovnat prezentační tabuli a položit vedle ní tašku s věcmi. Přitáhnu si stoleček na kolečkách s modelem, který jsem si přinesla před hodinou, pořád zakrytý modrým plátnem.

V jedné ruce držím kartičky s poznámkami, do druhé vezmu ukazovátka, jímž pan Chavez zdůrazňuje pasáže na svých prezentacích v Power-Pointu.

Usměju se na publikum.

Snažím se zachytit Judův pohled, ale ten si něco čmárá do náčrtníku a moje pokusy nevnímá.

Ježíši, brácho. Dík za podporu.

Zbytek publika na mě civí a je prakticky v kómatu tím, jak se nudí.

Sevře se mi žaludek.

Prostě začnu.

Je to jenom deset minut.

Budeš v pohodě.

Nadechnu se.

„Měla jsem pro vás připravené ještě další materiály,“ začnu. Hlas mám posazený vysoko, a tak se odmlčím a odkašlu si, než pokračuju: „Abyste si je mohli prohlížet během prezentace. Ale měl je přinést Quint a... ten tu není.“ Zatnu zuby. Chci poukázat na to, jak je to nespravedlivé. Všem ostatním se parťák dostavil, jen ten můj se tím prostě neobtěžoval.

„No dobře,“ pokračuju a dramaticky mávnu ukazovátkem ve vzduchu. „Tak jdeme na to.“

Přejdu před prezentační tabuli a vydechnu zadržovaný vzduch.

Prostě začni.

Usměju se a vrhnu se do připravené prezentace.

„Jedna věc, kterou jsme se ohledně mořské biologie díky našemu skvělému učiteli, panu Chavezovi, naučili...“ odmlčím se a zapáleně ukážu na učitele. Ten mi gesto mnohem chladněji oplatí. „...je to, že je obrovské štěstí, že tady na Fortuna Beach máme přístup k tak rozmanité škále mořského života. Pláže a pobřežní vody jsou domovem mnoha pozoruhodných druhů. Ryb, savců, mořských želv a žraloků...“

„Žraloci jsou ryby,“ podotkne Maya.

Ztuhnu a střelím po ní pohledem. Nic vás při dobře nacvičené prezentaci nerozhodí tak jako zbytečné přerušování.

Přerušování je peklo.

Nasadím úsměv. Mám sto chutí začít znovu, ale přinutím se pokračovat. *Ryb, savců, mořských želv a žraloků...*

„...až k bohatým ekosystémům planktonu a flóry v Orange Bay. Tyto zdroje jsou darem a naši zodpovědností je nejen si je užívat, ale také je chránit. Proto jsme se v semestrálním projektu s Quintem rozhodli věnovat se...“ udělám dramatickou odmlku, „...ochraně moří cestou ekoturismu.“

Okázale popadnu modré plátno, strhnu ho a odhalím ručně vyrobený model turistických center na Main Street a Fortuna Beach, které se táhnou paralelně s pláží a promenádou.

Nemůžu odolat a rozhlédnu se, jak spolužáci reagují. Pár z nich v předních řadách natáhne krky, aby na model viděli, ale většina nepřítomně civí z oken nebo se snaží nenápadně psát v mobilech schovaných pod lavicemi.

Aspoň pan Chavez si model zaujatě prohlíží. A Jude zvedne hlavu, protože z první ruky ví, kolik nekonečných hodin jsem do téhle prezentace vložila. Zachytí můj pohled a nenápadně, ale povzbudivě zvedne palec.

Přesunu se za stůl, abych stála nad modelem a mohla ukazovat na nejdůležitější prvky. Už mě nakopl adrenalin, takže nemám pocit, že se zhroutím do vyděšené kuličky. Teď mám spoustu energie.

„Náš nový centrální turistický hub bude rezort a spa Orange Bay, který přiláká zámožnou klientelu. Návštěvníky, kteří oceňují luxus, touží po

dobrodružství, ale...“ troufale lusknou prsty, „...také jim záleží na ochraně životního prostředí.“

Klepnu ukazovátkem na vysokou budovu. „Díky budovám z recyklovaných materiálů, ekologickému hospodaření s vodou a prvkům, které šetří energii, bude rezort hlavním bodem města. Ale naši turisté se sem neprijedou jen vyspat. Přijedou objevovat. Proto potřebuje Fortuna Beach nové stojany se sdílenými koly na začátku i konci promenády...“ Ťuknu ukazovátkem na malinké stojany pro kola. „...a půjčovnu elektrických člunů, které mohou vyplouvat přímo ze soukromého přístavu v rezortu.“ Klep. „Ale to, co klienty doopravdy přitáhne, co Fortuna Beach vyzdvihne mezi ostatními top destinacemi v očích našich ekologicky uvědomělých cestovatelů, je...“

Dveře do třídy se rozlétnou tak prudce, až praští o zed'

Vyskočím.

„Promiňte, pane C.“ ozve se hlas, ze kterého se mi zježí vlasy vzadu na krku. Překvapení se rychle vypaří a nahradí ho stěží potlačovaný hněv.

Sevřu ukazovátka v pěsti a podívám se na Quinta Ericksona. Courá se mezi stoly a stihne i plácnutí s Ezrou, což je jejich obvyklý pozdrav.

Částečně si přeju, aby se zastavil přede mnou a nabídl plácnutí i mně. Byla by to skvělá příležitost praštit ho ukazovátkem.

Zatnu zuby a mračím se na temeno jeho hlavy, než dojde k našemu stolu v zadní řadě a hodí si na něj batoh. Zvuk zipu se rozlehne třídou a zní jako start letadla. Začne si hvízdát – *hvízdát* – zatímco se hrabe v hromadě papírů, knížek, propisek a bince, který tam shromažďoval celých devět měsíců.

Čekám. Někdo ve třídě si odkašle. Koutkem oka vidím, že se Jude nějak vrtí a je mu trapně i za mě. Jenže mně z nějakého důvodu trapně není.

Normálně je pro mě přerušení obrovský problém, protože se proměním v hromádku nervů, ale momentálně pilně škrtnu ukazovátka a představuju si, že je to Quintův krk. Mohla bych tu stát celý den, klidně v trapném tichu, a čekat na Quinta, až mu dojde, jak moc mě vyrušil.

Jenže, k mé nekonečné frustraci, Quintovi vůbec nic nedochází. Tak strašně mě to štve! Přerušil mě v pülce *naší* prezentace. Rozhostí se trapně ticho, ale nejsem si jistá, jestli vůbec zná význam slova „trapný“.

„Aha!“ oznámí vítězoslavně a vytáhne z batohu neonově zelenou složku. I z dálky vidím, že má ohnutý růžek. Otevře ji a začne vytahovat zprávy.

Nepoznám, kolik mají stránek. Dvě nebo tři, nejspíš potištěné oboustranně, protože kdo by plýtlval papírem u zprávy o ekologii?

Aspoň doufám, že je vytiskl oboustranně.

Quint rozdává secvaknuté stránky spolužákům a panu Chavezovi předá zprávu ve vázané podobě. Nepoužije metodu, že dá všechno jednomu z nich, ať si to pošlou dál, jak bych to udělala já, asi proto, že je to ten nejmíň efektivní člověk na planetě. Ne, prochází uličkami a rozdává papíry po jednom. A kření se. Na všechny se směje. Mohl by to být politik, umí ohromovat davy tím svým líným tempem a uvolněným úsměvem. Jedna z holek na něj dokonce zamává řasami, když si bere zprávu, a koketně zamumlá *Díky, Quinte*.

Klouby sevřené kolem ukazovátka už mám celé bílé. Představuju si, že si Quint ukopne palec o stůl. Uklouzne na rozlité chemikálii a zvrtně si kotník. Nebo ne – ještě líp – představuju si, že ve spěchu popadl jinou složku a právě rozdává dvaatřicet kopií milostného dopisu, který napsal naší ředitelce Jenkinsové. Vůči takovému trapasu by nebyl imunní ani on, že ne?

Nic z toho se samozřejmě nestane, ale nervy se mi trochu uklidní, než se Quint došourá před zbytek třídy a milostivě se uráčí podívat se i na mě. Změna přijde okamžitě, zatváří se defenzivně, zvedne bradu a oči mu ztmavnou, jako by se připravoval na bitvu. Něco mi říká, že se na tuhle chvíli chystal už od vstupu do místnosti. Není divu, že si rozdávání dokumentů tak užíval.

Pokusím se o úsměv, ale vznikne z toho spíš škleb.

„Jsem ráda, že ses k nám přidal.“

Cukne mu v čelisti. „To bych si nenechal ujít, parťačko.“ Sklouzne pohledem k modelu a po tváři mu přelétne náznak překvapení. Třeba na něj dokonce udělal dojem.

To by tedy měl. A taky by se měl stydět za to, že je to poprvé, co tuhle věc vidí.

„Hezký model,“ zamumlá a zaujme místo na druhé straně miniaturní Main Street. „Vidím, žeš vynechala záchranné středisko, které jsem navrhol začlenit, ale...“

„Kdyby mi někdo trochu pomohl, tak bych do něj možná zahrнула i zbytečné požadavky.“

Quint tiše zaúpí. „Péče o zvířata, která zahynula na úbytě kvůli turistice a konzumnímu stylu života, není...“

Pan Chavez si hlasitě odkašle a přeruší tím výměnu názorů. Oběma nám věnuje unavený pohled.

„Dva dny, vážení. Musíte vydržet vzájemnou společnost už jen dva dny. Můžete prosím přejít k prezentaci bez dalšího krveprolití?“

„Samozřejmě, pane Chavezi,“ řeknu zároveň s Quintovým: „Sorry, pane C.“

Zpražím ho pohledem. „Mohu pokračovat, nebo chceš ještě něčím přispět?“

Quint předstírá, že se uklidnil, a mávne mým směrem.

„Jeviště je jen tvoje,“ praví a potichu dodá: „Ne že by ses o něj podělila.“

Pár spolužáků v přední řadě ho zaslechne a uchechtne se. Ano, je k popukání.

Příště si s ním zkuste pracovat vy a uvidíte, jak je zábavný.

Znovu vycením zuby.

Když se však otočím k prezentaci, mysl se mi vyprázdní.

Kde jsem byla?

Ale ne. *Ale ne.*

Je to tu. Moje nejhroší noční můra. Věděla jsem, že se to stane. Věděla jsem, že zapomenu.

A vím, že je to celé Quintova vina.

Panikařím, rychle vytahuju kartičky s poznámkami a jednou rukou se v nich snažím listovat.

Rezort a spa... sdílená elektrokola... Pár kartiček mi spadne na podlahu. Obličej mi najednou hoří jako rozpálená plotýnka.

Quint se sehne a kartičky posbírání. Vytrhnu mu je a srdce mi divoce buší. Cítím, jak se do mě zarývají oči všech spolužáků.

Nenávidím Quinta. Nenávidím jeho totální nezáměr o všechno kromě vlastní osoby. Jeho neschopnost vůbec dorazit včas a udělat aspoň něco užitečného.

„Můžu taky něco říct?“ zeptá se Quint.

„Já to zvládnou!“ vyštěknu na něj.

„No dobře, dobře,“ zvedne v sebeobraně ruce. „Jenom se ptám. Je to i moje prezentace.“

Jasně. Protože mi strašně pomáhal ji připravit.

„Co odlišuje Fortuna Beach od ostatních?“ zašeptá Jude. Znehybním a podívám se na něj; vděk za to, že ho mám, je stejně silný jako podráždění vůči Quintovi. Jude mi znova ukáže palce nahoru a možná dneska opravdu funguje telepatie mezi dvojčaty, protože mám pocit, že v hlavě slyším jeho povzbudivá slova.

To zvládneš, Pru. Jenom se uklidni.

Moje panika ustupuje. Pomilonté se podívám, proč nás pan Chavez týrá tím, že nám určuje laboratorní partnery, když bychom byli s Judem tak skvělý tým. Druhák by byl jako procházka růžovou zahradou – nebýt mořské biologie a Quinta Ericksona.